

den Sag. Det er noget helt nyt. Det var ikke saadan, Talen lød fra det ærede Medlem første Gang: Da skulde der ikke blive holdt et Møde om denne Sag, der skulde blive tiet om denne Sag. Nu maa det ærede Medlem reducere det til, at der ikke skulde blive talt mere om denne Sag.

Ligeledes forekommer det mig, at det ærede Medlem kom temmelig galt fra det, da han skulde paavise, at jeg havde givet en gal Skildring af hans Delagtighed i, hvem Kommissionen havde afhørt i Handbjerg og Struer. Jeg har holdt mig med Hensyn til Referatet af det ærede Medlems Udtalelser og Afbrydelser ganske nøje til Rigsdagstidenden og har ikke refereret andre Henvendelser til Kommissionen end dem, der findes i den trykte Bog, med det ærede Medlems egen Underskrift under.

Saa siger det ærede Medlem, at hvordan hele min Stilling til den Sag er, ses bedst deraf, at jeg har sat mig i Bevægelse for at skaffe Oplysning om Møller paa „Bøgildgaard“ om Pryglesystemet. Han er imod Strafferregulativet og mod Brun, og saa skal det naturligvis hævnnes, og derfor satte jeg mig i Bevægelse for at skaffe Oplysninger om ham! Det er noget, som det ærede Medlem har digtet ud af sin egen fri Fantasi. Jeg har ikke sat mig i Bevægelse for at skaffe Oplysninger om Møller eller hans Anvendelse af Strafferregulativet særligt. Jeg har ladet skrive rundt til alle Opdragelsesanstalter og har forlangt en Udskrift af deres Straffeprotokoller for derigennem at se, hvorledes Strafferregulativet anvendes paa de forskellige Anstalter, og da er det, at jeg ved at modtage Udskriften af Protokollen fra „Bøgildgaard“ er bleven som himmelfalden af Forbavselse ved at se, at Rottingen har suset ogsaa paa „Bøgildgaard“, skønt Hr. Møller i alt Fald efter Avisreferater en Gang har offentlig udtalt sig i meget skarpe Ord mod Strafferregulativet.

Det ærede Medlem talte atter i sin sidste Tale om, at Fru Bransholm ikke havde journaliseret tre Straffe, men han undlod ganske, som jeg i Gaar bad ham om, at oplyse, paa hvilke Steder i Forhøret hendes Indrømmelser deraf skulde staa. Det gælder, saavidt jeg kan se, kun et enkelt Tilfælde.

Saa sagde det ærede Medlem, at han ikke havde paavirket Hedvig Christine Jenden til at gøre falsk Ed i Aarhus, og at set var skammelig af mig at sige noget saadant. Det har jeg aldrig i Livet sagt.

Jeg har ikke sagt et eneste Ord om, at det ærede Medlem har paavirket hende til at aflægge falsk Ed. Det, jeg har sagt, er, at Pigerne selvfølgelig ere blevne paavirkede af hele den Agitation, der har været. Det er noget helt andet end at ville sigte det ærede Medlem for at have paavirket en Pige til at aflægge falsk Ed. Det er igen et af de Tilfælde, hvor det ærede Medlem ikke kan huske fra det ene Øjeblik til det andet.

Jeg vil slet ikke gaa saa uhyre stærkt i Rette med det ærede Medlem, fordi han lader sig gribe i den ene Upaalidelighed efter den anden. Jeg tror ikke, det ærede Medlem kan gøre for det. Jeg tror, det er en Fejl ved det ærede Medlems indvendige Konstruktion, og det kan det ærede Medlem jo ikke gøre for. Det er den eneste Forklaring, der er mulig, naar det ærede Medlem Gang efter Gang siger dette eller hint, naar han dog ved, at vi alle sammen ere i Stand til at lægge Fingeren enten paa Rigsdagstidenden eller paa Forhørene og hans egne Breve i de trykte Forhør for at paavise, at det ikke er rigtigt.

Det ærede Medlem kom jo ind paa en ret udførlig Omtale af Flakkebjerg. Jeg har lagt Mærke til, baade ved denne Løjlighed og ved Finanslovens 1ste Behandling, at naar det ærede Medlem af en eller anden Grund bliver ked af at blive ved at opholde sig paa „Hebron“, saa foretager han en hurtig Udflygt til Flakkebjerg af temmelig lang Varighed. Det ærede Medlem vilde nu gøre gældende i Gaar, at min Stilling til „Flakkebjerg“-Sagen var undergaaet en Forandring, at den ikke var den samme, da Finansloven blev behandlet første Gang i forrige Rigsdagssamling, som ved anden og tredje Behandling. Det ærede Medlem læste en hel Del op af mine Udtalelser ved Finanslovens 1ste Behandling, men jeg tror, at de ærede Medlemmer, der hørte derpaa, ville være ganske paa det rene med, at det, som det ærede Medlem læste op, netop viste, at jeg havde udtalt ved den Løjlighed, at jeg fandt, at Mortensen til Tider straffede for haardt, at der var foregaaet Ting paa „Flakkebjerg“, som ikke burde foregaa, men at alt dette ikke var tilstrækkeligt til, at jeg kunde nægte Anstalten Statsanerkendelse eller ham Anerkendelse som Forstander.

Op naar det ærede Medlem nu i Dag vilde gøre gældende, at da disse Forhør i „Flakkebjerg“-Sagen kom frem, viste det sig, at han og de andre, der havde omtalt denne Sag tidligere, paa ingen Maade havde overdrevet; det viste sig, at alt, hvad der